

progressiv information

Nummer 2
1975

mot socialism — för frihet

STIFTELSEN PROGRESSIV INFORMATION. Box 6082, 102 32 STOCKHOLM 6.
Postgiro 85 95 89 - 4
Kvartalsbulletin - prenumeration 20 kronor

INNEHÅLL

- PORTUGAL Finns det något hopp om en demokratisk utveckling i Portugal? PI:s analys pekar på många oroande tendenser, men tar också upp faktorer som pekar på att den nuvarande vänsterregeringen kommer att falla. sid. 1
- ÖRNMÄRKT SALLAD? Medlemsflykt och valfusk är två utmärkande drag i Cesar Chavez' amerikanska lantarbetarförbund, med s.k. "örnmärkt" sallad. sid. 4
- RÖDA ARMÉN I SVERIGE Japanska Röda Arméns europeiska högkvarter ligger numera i Sverige. sid. 5
- KINESISK KNARKEXPOR T Kina satsar på knarkelexport för att undergräva västerlandet och bädda för "revolutionen" sid. 6
- KOMMUNISTER I AFRIKA Sovjet och Kina satsar enorma summor på att få ett fotfäste i Afrika. Utvecklingen är oroande i många länder. sid. 7
- KOREA Hur började koreakriget? sid. 9
- SOVJETTS INVASIONSPLANER Nyligen har detaljerade planer för hur Sovjet skulle invadera Österrike och Jugoslavien avslöjats. PI redogör för dessa planer och jämför med utvecklingen på Nordkalotten. sid. 8
- NOTISER Oroligheter i Kina. Nordkoreansk skandal vid idrottstävlingar. Kommunistiska partipamper skaffar "super-lyx". Sovjetiska fartyg under bekvämlighetsflagg. Centerns Ungdomsförbund angräper "kapitalismen". Kommunistiska åsikter passar bra i Centerns Ungdomsförbund. KPML(r) avslöjar nya våldsplaner. Major Sture Karlsson syns åter i KPML(r)-samarhang. KPML(r) splittras. Medlemsvärkning inom SSU. Nazister stöder FWL. Nazister stöder socialdemokraterna. Nyväxterns stora släkthärva. Oroligheter i Georgien. Oroligheter i Sovjet-Litauen. Avspänningspolitiken hotar frihetssändningar. Dålig svensk Solsjenitsynöversättning Brittiska regeringen utvisar politiska flyktingar från Hongkong. Ceylon. Konzentrationsläger i Albanien. M.m. sid. 12
- PI-SPECIAL Två sidor med speciella nyheter - insamlade enbart för PI. Genom speciella kontakter kan PI publicera en rad mer eller mindre konfidentiella och mer eller mindre uppseendeväckande informationer. sid. 19

Nya oroande uppgifter från Portugal

Efter det att dupliceringen av PI:s artikel om Portugal har nya oroande händelser inträffat, som delvis rycker undan grunden för de förhållandevis optimistiska bedömningar som gjordes i PI:s artikel. Den kupp som misslyckades den 11 mars, oavsett om den var iscensatt av vänster- eller högerkrafter, har kraftigt förändrat balansen i den portugisiska politiken. Förhoppningarna om en demokratisk utveckling har minskat kraftigt, samtidigt som den militära vänsterjuntan har stärkt sina positioner.

Redan innan kuppörsöket fanns det 1.500 politiska fångar i Portugal, vilket var en högre siffra än under Caetano's tid. Antalet politiska fångar har ökat mycket kraftigt under den gångna veckan.

De sakuppgifter som ges i PI:s artikel om Portugal är korrekta, men den senaste händelseutvecklingen har gjort att den optimistiska grundtonen måste förbytas i en negativ.

(Stockholm 750315)

FINNS DET NÅGOT HOPP FÖR PORTUGAL?

Den 25 april 1974 störtades den nästan 50-åriga diktaturen i Portugal. De nya makthavarna utlovade en snabb övergång till ett demokratiskt system. Under denna övergångstid har olika vänsterextremistiska grupper, och särskilt då Portugals Kommunistiska Parti, skaffat sig ett starkt inflytande på landets politik. Och hittills är det en öppen fråga om Portugals folk skall få den demokrati som man eftersträvar, eller om den gamla diktaturen permanent skall ersättas med en ny. Fölkjande artikel är ett försök till analys av förutsättningarna för ett framtida införande av ett demokratiskt samhällsskick i Portugal. Denna analys ger vid handen att det trots allt vad som inträffat finns någorlunda goda möjligheter att Portugal skall få ett demokratiskt samhällsskick. Men knappast före december månad 1975. Men samtidigt finns fortfarande stora risker att den nuvarande "demokratiska" diktaturen permanentas.

Portugal har ett strategiskt läge i Väst Europa. Ett kommunistiskt Portugal skulle få nyckel svåra återverkningar på maktbalansen och demokratiens förutsättningar att överleva i södra Europa. Det är därför naturligt att många av västvärldens ledare har uttryckt viss oro över att den portugisiska revolutionen håller på att spåra ur. Oro för att diktaturen skall permanentas i en annan form.

Men trots allt, Portugal förbereder sig nu inför de första fria valen på över 40 år. De skall hållas den 12 april. Redan nu kan man emellertid konstatera att valen inte kommer att innebära någon övergång till ett demokratiskt statskick. Den nuvarande militär-kommunist-socialistjuntan kommer att fortsätta att styra landet oavsett valutgången. Den församling som kommer att väljas den 12 april får till enda uppgift att utarbeta en ny grundlag. Tidigast i oktober kommer val att hållas till parlamentet. "De väpnade styrkornas rörelse" har klart uttalat att den inte tänker släppa ifrån sig makten i april. Många inom rörelsen arbetar för att rörelsen skall behålla makten även efter valen i oktober. I denna fråga finns dock inre motsättningar i rörelsen, vilket gör att det f.n. är svårt att säga vilken utgången blir. Ett varnings-tecken är måhända att den radikala falangen hitintills segrat i så gott som samtliga interna maktstrider inom de väpnade styrkornas rörelse.

Många portugiser oroades av president Spínolas fall i september. Reaktionerna i utlandet var också kraftiga. Men efter några månader kom man till insikt om att de största förutsättningarna att nå framgång var att arbeta inom det existerande systemets ram. Efter några månaders tväksamhet återupptog exempelvis USA stödprogrammet för Portugal. Och de borgerliga partierna satsade hårdare på uppbyggnaden av de egna organisationerna.

Hotet om ett kommunistiskt maktövertagande är ännu inte överhängande. Kommunisterna hade ett utmärkt utgångsläge efter kuppen i april förra året, eftersom det var det enda parti som hade en utbyggd underjordisk organisation. Kommunisterna lyckades nästan omedelbart efter kuppen ta kontrollen över fackföreningarna genom den kommunistiska landsorganisationen Intersindical. Senare har man via påtryckningar från militärerna skaffat sig en nästan monopolartad ställning på fackförenings-sidan, trots samtliga demokratiska partiers protester. En lag har genomdrivits, som reglerar fackföreningsrörelsen på ett sätt som klart gynnar kommunisterna. Kommunisternas andra framgångsrika drag efter kuppen i april 1974 var att bilda Portugisiska Demokratiska Rörelsen. Kommunisterna organiserade denna rörelse tillsammans med socialisterna och folkdemokraterna (ett center-vänster-parti). Trots att flera organisationer ingick i Demokratiska Rörelsen, vidade det sig snart att det var kommunisterna som helt kontrollerade rörelsen. Socialisterna och folkdemokraterna lämnade rörelsen i protest, men då hade kommunisterna redan kunnat utnyttja rörelsen för att skaffa sig legitimation som demokratiskt parti.

Kommunisterna var också snabba då det gällde att skaffa sig kontroll över massmedia. Detta har särskilt gällt radio och TV. På TV har det t.o.m. gått så långt att alla socialistiskt inriktade journalister sagt upp sig den 5 december i protest mot att kommunister utövade censur av programmen. Utvecklingen i Portugals TV har alltså gått ännu längre till vänster än i svensk TV.

Trots dessa inledande taktiskt mycket viktiga framgångar för kommunistpartiet har man inte kunnat bygga upp något stöd hos befolkningen. Olika opinionsundersökningar har gett mellan 12 och 18% av rösterna till kommunisterna, vilket måste betraktas som lågt, med hänsyn tagen till den starka position kommunisterna skaffat sig i regering, fackföreningar och massmedia. Dessutom bör noteras att ungefär hälften av de tillfrågade i opinionsundersökningarna har vägrat svara, man räknar med att dessa i första hand är beredda att stödja skilda nitten-högerpartier.

Den nya regeringen förbjöd inledningsvis opinionsundersökningar, men trots detta har nu även militarerna själva genomfört opinionsundersökningar. Undersökningarna har tillgått på olika sätt; i en undersökning utgjordes intervjuerna av uniformerade soldater som frågade om de intervjuade tänkte rösta på kommunisterna, socialisterna, folkdemokraterna eller något annat parti. Själva det faktum att soldater i uniform utförde intervjun medförde att de etablerade regeringspartierna fick högre röstetal än annars. I denna undersökning fick kommunisterna 13%, socialisterna omkring 50%, folkdemokraterna cirka 30% och övriga partier mindre än 10%. Samtidigt vägrade över hälften av de intervjuade att svara. Andra undersökningar, som har genomförts med bättre metoder har gett markant annorlunda svar. Även om det vanligen endast har varit obetydligt fler än 50% av de tillfrågade som har svarat har en av de mest tillförlitliga undersökningarna gett 30% av rösterna åt vardera det högerinriktade CDS - partiet och folkdemokraterna, medan socialisterna fick 25% och kommunisterna 12%.

Helt klart torde dock vara att kommunisterna har ett obetydligt stöd bland folket. Kommunisterna försöker därför att skaffa sig styrkepositioner i samhället på annat sätt. Detta gäller då kanske särskilt på fackföreningsområdet, där kommunisterna beräknas ha kontroll över 22 av 40 fackförbund. Dessutom torde dessa fackförbund i allmänhet vara de största och mest välorganiserade.

Hittills har kommunisterna inte kunnat utnyttja sin position inom regeringen till att driva en utpräglad socialistisk politik. De enda nationaliseringsåtgärder har gällt de sedelutgivande bankerna. Sedelutgivningen handhas i så gott som samtliga andra länder av staten, varför denna åtgärd knappast kan ses som ett utslag av en socialistisk politik. I Sverige avskaffades exempelvis de privata bankernas sedelutgivningsrätt redan i början av 1900-talet.

Nu finns emellertid vissa långtgående planer på en vänsterinriktad ekonomisk politik, som vissa kretsar inom den portugisiska regeringen försöker genomdriva med stöd av vänsterfalangen inom de väpnade styrkornas rörelse. Ännu så länge har emellertid dessa planer inte antagits som regeringens program, men risken att så skall ske finns uppenbarligen. Planerna innefattar nationalisering av vissa nyckelindustrier, inklusive stål- och oljeindustrin. Samtidigt syftar det ekonomiska programmet till att tvinga fram sammanslagningar av små mindre lönsamma enheter inom den privata sektorn. Men huvuddelen av ekonomin skall ligga inom det privata näringslivets kontroll. Kommunisterna är naturligtvis inte nöjda med ett så pass "moderat" program, utan arbetar för mer långtgående åtgärder. Kommunistledaren Cunhal inser emellertid partiets relativa svaghet och är tills vidare beredd att skynda långsamt, i hopp om att man på lite längre sikt skall kunna genomföra de verkliga kommunistiska kraven. Cunhal har vid några tillfällen talat klartext om partiets verkliga målsättning: "Proletariatets diktatur".

Ett annat område där kommunisterna framgångsrikt har skapat en makt-

position är armén. Detta sker helt i överensstämmelse med Sovjets mer eller mindre uttalade önskemål. I Sovjet anser man det vara bättre med en vänsterradikal regim som kan ställa till problem inom NATO än en isolerad och utpräglat extremistisk regim som den i Chile under Allende. Sovjet menar att en radikal regim med arméns stöd har de bästa chanserna på lite längre sikt. Och Sovjets intressen är det portugisiska kommunistpartiets intressen.

I Lissabon hävdas nu att kommunisterna satsade på infiltration i armén redan i början av 1950-talet. Det är svårt att uttala sig om detta är korrekt eller ej. Men det är helt klart att kommunisterna var inblandade i detaljplaneringen av kuppen den 25 april 1974, även om det till en början blev konservativa män som general Antonio de Spínola som fick makten. Nu är emellertid Spínola och hans anhängare undanröjda. Den nuvarande premiärministern brigadgeneral Gonçalves och den nuvarande militär guvernören i Lissabon, brigadgeneral Carvalho är bägge marxister. Dessa två brigadgeneraler kontrollerar bl.a. säkerhetsstyrkorna Copcon, kommandogrupper och fallskärmsstyrkor. De mest slagkraftiga enheterna inom den portugisiska armén då det gäller operationer mot civila.

Huvuddelen av officerarna bedöms dock var politiskt ganska ointresserade, dock gärna med uppslutning kring det demokratiska systemet och en kritisk inställning mot kommunismen som övergripande ideologiska inslag. Den politiska vänsterextremism som gör sig gällande inom De väpnade styrkornas rörelse är alltså begränsad till ett ganska svagt segment av armén. Men ett segment som är desto mer inflytelserikt. De personer inom armén som intagit en mer uttalad politisk ståndpunkt mot kommunisterna och den nuvarande vänsterregimen, dvs. anhängarna till general Spínola har i stort sett utrensats från inflytelserika positioner. General Spínola själv har t.ex. pensionerats, genom att man utan egentlig anledning sänkte pensionsåldern för arméofficerare till 62 år, så att Spínola skulle kunna pensioneras utan att man behövde "specialbehandla" honom.

Problemen för den politiska oppositionen att göra sig gällande är betydande. CDS-partiets (centerdemokraterna) möten störs konsekvent av organiserade kommunistband. Samma har drabbat det krist-demokratiska partiet (detta parti uppfattas som Spínolas parti). CDS och kristdemokraterna har nu kommit överens om att ställa upp gemensamt i valet den 12 april, vilket bör stärka partiernas möjligheter att få en stark plattform i den konstituerande församling som skall väljas. Om man nu får frihet att driva valkampanjen på samma sätt som övriga partier. Redan idag skall exempelvis radio och TV ge de olika partierna samma utrymme, men i praktiken styrs såväl radio som TV till kommunisternas förmån. Många tidningar har övertagits av kommunistiska grupper bland personalen, som med våld tvingat den redaktionella ledningen att inta en annan politisk linje. Flera politiska partier har också förbjudits, för att de haft "fascistiska idéer" och "fascister" kommer inte att få rösträtt i de allmänna valen. Eftersom kommunisterna vill göra gällande att i stort sett alla icke-kommunisterna är fascister, så skulle detta naturligtvis få mycket långtgående konsekvenser om kommunisterna kunde styra som de ville.

Trots alla dessa oroande tecken finns det någorlunda goda förutsättningar att det val som planeras till den 12 april kommer att genomföras under någorlunda demokratiska former. Befolkningen i landets norra delar och på landsbygden i allmänhet är mycket fientligt inställda till kommunismen. Samma gäller det stora flertalet officerare, även om de dominerande krafterna inom De väpnade styrkornas rörelse har en uttalat kommunistvänlig inriktning. Det är emellertid inte troligt att den nuvarande regimen kan driva förtrycket gentemot oppositionen mycket längre än vad som nu är fallet. Däremot är det troligt att kommunisterna och de väpnade styrkornas rörelse kommer att behålla det avgörande politiska inflytandet trots förluster i valen den 12 april. Men den sannolika utvecklingen är extremisterna tvingas ge efter i slutet av 1975.

MEDEMSFLYKT OCH VALPUSK I CESAR CHAVEZ' LANTARBETARFÖRBUND

I Stockholms kommunfullmäktige genomdrevs 1974 att kommunen skulle bojkotta sallad från USA som inte var "örnmärkt". "Örnmärkningen" görs på den sallad som plockats av medlemmar i Cesar Chavez lantarbetarförbund. Cirka 10% av den amerikanska salladen plockas av dessa medlemmar. Länsstyrelsen har senare upphävt beslutet som olagligt. Motsvarande beslut har nu fattats av Stockholms läns landsting, och det kan förväntas att regeringsrätten kommer att upphäva även detta beslut som olagligt. SPI har tillställt ledamöterna i Stockholms läns landstings förvaltningsutskott en översättning av en intervju med pastor Daniel Lyons om Chavez' lantarbetarförbund. Den återges här för PI:s läsare.

Fråga: Vilka framsteg bedömer Ni att Chavez har gjort?

Svar: Chavez har en utstrålning som tilltalar pressen, i stor utsträckning beror det på att han tillhör en minoritetsgrupp... Jag har frågat några av de ledande i Chavez' organisation varför de har börjat med den högst betalda lantarbetargruppen i hela USA - vindruvs- och salladsplockarna i Kalifornien - istället för de lägst betalda. De svarade bara att det var enklast att arbeta med de högst betalda. (not: många amerikanska lantarbetare arbetar med låga löner och osäkra arbetsförhållanden, just de kaliforniska vindruvs- och salladsplockarna beräknas dock tjäna cirka 60.000 kr om året).

Chavez har aldrig gjort något försök att gå arbetarna bakom sig, eller att anordna ärliga val - han använder bara bojkotten som ett vapen mot odlaren. Odlaren som skriver avtal med Chavez måste tvunga arbetarna att bli medlemmar i Chavez' organisation - eller avskeda dem inom tre dagar.

Ofta är våldsanheter involverade. I Kalifornien har jag talat med butiksägare som berättade att demonstranter kommit och krävt att butiksägaren skulle ta bort allt "svartlistat" vin från hyllorna. Demonstranterna gick in i butikerna och tönde frysboxarna och samlades runt högarna av djupfrysade varor tills de tinat upp och förstörts.

Fråga: Varför motsätter sig Lantarbetarförbundet (United Farm Workers) val under offentlig kontroll?

Svar: Det finns bara ett skäl till att fackföreningar har motsatt sig val - om ledningen inte kan vinna valet. De håller gärna val om de är säkra på att vinna. Men det är så kommunister (som Chavez) handlar. Min bedömning är att Chavez inte skulle kunna vinna ett fritt val. Han har fått 4.000.000 dollar från amerikanska LO (AFL-CIO) och 750.000 dollar eller mer från Bilarbetarförbundet (United Auto Workers). Om han inte klarar sig med 5.000.000 dollar så kommer han naturligtvis inte heller att klara sig när han blir utan detta stöd.

Fråga: Vad hände med de fem miljonerna?

Svar: Mycket av pengarna användes för att anställa demonstranter. Dessutom sköts inte fackförbundet ordentligt. De har inte den bokföring och den administration som krävs när man har miljoner att handskas med.

Fråga: Hur effektiva är bojkotterna?

Svar: Amerikanska LO:s ordförande George Meany sa häromåret till Chavez att det verkade som om Chavez hade hittat ett bättre vapen än strejken - bojkotten mot tredje man (detaljister etc). Men sedan dess har Meany blivit besviken. Chavez började 1973 med 60.000 medlemmar och slutade 1974 - efter att ha gjort av med mellan fyra och fem miljoner dollar av AFL-CIO:s pengar - med cirka 6.000 medlemmar. 90% av medlemmarna har lämnat förbundet.

(not: merparten av de amerikanska lantarbetarna är organiserade i det från AFL-CIO fristående Transportarbetarförbundet, Teamsters. Teamsters organiserar - i motsats till Chavez - även lägst betalda lantarbetare och har cirka 50.000 medlemmar bland Kaliforniens lantarbetare).

JAPANSKA RÖDA ARMÉN HAR BAS I SVERIGE

Den japanska röda armén, en av världens mest fanatiska terroristgrupper med hemligt högkvarter någonstans i Japan, har en bas i Stockholm. Det finns i Stockholm ett välorganiserat kontor med utbyggda kontakter med Stockholms Universitet. Enligt uppgift har polisen begärt att regeringen skall utvisa den 29-årige japanske "student" som har levt på stipendier under många år i Sverige, och vars långväga utlandsresor till stor del betalats av de svenska skattebetalarna.

Det svenska kontorets existens avslöjades i början av 1974 när den franska polisen fann åtskilliga falska pass, tusentals förfälskade dollarsedlar och massor med brev på olika språk i japanska "turisters" bagage. Breven som skulle levereras personligen, avslöjade för vissa utvalda att Paris utsetts till centrum i Europa för terroristattacker. Detaljerna rörande namn, adresser och telefonnummer för medlemmar i röda armén var kodade. Den information som den franska polisen sanlade in avslöjade att den röda armén hade ett väl utbyggt kontaktnät i hela Västeuropa. En av röda arméns viktigaste agenter i Paris var en kvinna som besöktes av den svensk-japanske "studenten" och "kontorschefen" i augusti 1974.

Strax efter detta arresterade den franska polisen några medlemmar i röda armén och fann ytterligare material som avslöjade att organisationen nu också fanns i Beirut och att den arbetade för den palestinska terrororganisationen PFLP. Detta kontor leddes av en kvinna med många olika antagna namn, bl.a. Jane McDonald.

Den franska regeringen har utvisat två av de arresterade japanerna - den ene till Nederländerna och den andre till - Sverige! I Haag har redan en terroristattack arrangerad av röda armén ägt rum.

Alla informationer om röda armén i Sverige behandlas av de svenska myndigheterna med stor sekretess. Det är dock känt att röda armén är en av de tre organisationer som omfattas av "terroristlagen". Enligt uppgifter från regeringen under sommaren 1974 skulle terroristlagen ha tillämpats i ett enda fall - rörande en medlem av röda armén. Detta var emellertid innan uppgifterna från Frankrike blev tillgängliga.

OBS! Övanstående är ej att förväxla med uppgifter (EWD/PCI) i pressen i februari åtta o o o o o o o o o o en ledare i "Röda Armén" tillfälligt befinner sig i Sverige.

OROLIGHETER I KOMMUNIST-KINA STÖR PRODUKTIONEN

Det har funnits många tecken på allvarlig inre oro i Kina under senare tid. Armén har vid flera tillfällen inkallats för att sköta lastning och lossning vid järnvägarna. Järnvägslinjer har tidvis varit helt blockerade och viktiga leveranser har blivit fördröjda eller uteblivit. Orsaken till detta har varit inre stridigheter hos järnvägspersonalen och ledningen.

Enligt uppgifter från Taiwan är det inte bara järnvägarna som har drabbats av produktionsstörningar. Strider mellan fraktioner, arbetarnas oro och arbetsledningens vägran att ta ansvar har lett till en kraftigt minskad produktion i bl a järn- och stålverk, vapenfabriker och verktygs- maskinfabriker. Även kolproduktionen har minskat markant. Enligt samma uppgifter har enbart vid oljefälten i Shengli hållits 85.000 kritikmöten och skrivits 400.000 artiklar mot Konfucius under ett år. Under dessa premisser är det naturligt att produktionen går ner kraftigt.

Samtidigt som produktionen går ner har Kommunist-Kina fått problem med de internationella betalningarna. 1974 hade man ett handelsbalansunderskott på över 4 miljarder kronor. Under året begärda man t.ex. upphåll i leveranserna av gödningsämnen från Japan under två månader p g r a betalningsosäkerheter, och de japanska ståltillverkare som säljer till Kina får inte de ordinarie orderna, samtidigt som de tvingas ge längre krediter. Samma förhållanden gäller handeln med andra länder, men Japan känner den största effekten, eftersom man är Kinas största handelspartner.

KINESISK KNARKEXPORT

Knarkexport i politiskt syfte faller väl in under definitionen av kemisk krigsföring i den konvention som förbjuder sådan krigsföring.

Den oroväckande tillväxten av narkotikabruket i västvärlden under senare år ett stort problem. Morfin och heroin är ämnen som kan jämföras med kemiska stridsmedel. Frågan är om medlen också utnyttjas i politiskt och militärt syfte.

A.H. Stanton Candlin har skrivit en bok med namnet "The Chinese Communist Drug Offensive against the West", en bok som på över 500 sidor belyser kinesernas användning av narkotika som politiskt vapen. Boken är betydligt mer väldokumenterad och omfattande än den skrift av James Turnbull, som häromåret utgavs i svensk översättning av Institutet för konflikthanalys i Västervik. Candlins bok ägnar sig huvudsakligen åt heroin. Heroin är starkt vanebildande och betingar höga priser på den svarta marknaden. Det är ekonomiskt mycket lönsamt för kriminella organisationer att sprida giftet illegalt.

Heroin framställs ur opium. När opiumproduktionen i Turkiet upphörde 1972, efter framställningar från den amerikanska regeringen, fick sydostasien omedelbart en dominerande roll i världens opiumproduktion. Huvuddelen av världens opium (och därmed heroin) passerar ut i världen genom Hongkongs hamn. Uppskattningsvis rör det sig om 700 ton heroin per år. 30% går till USA.

Candlin konstaterar att huvuddelen av det opium som distribueras via Hongkong produceras i Kinas gränsprovins Yunnan, och på en del andra ställen i Kina. Candlin konstaterar vidare att opiumproduktionen är ~~godkänd~~ godkänd av Peking-regimen för att undergräva det västerländska samhället, och för att förse det kinesiska kommunistpartiet med hårdvaluta.

Candlins slutsatser styrks genom uttalanden av Taiwan och Sovjet, men förnekas å andra sidan av Peking-regimen. Var ligger sanningen? Candlin citerar det väldokumenterade uttalandet av Chou En-lai, där denne i Egypten medgav att Kina odlade opium för att den vägen undergräva den amerikanska insatsen i Vietnam. Den amerikanska senatens utskottsfröher har avslöjat att heroin distribuerades gratis i stor utsträckning till de amerikanska soldaterna i Vietnam. Trots detta har Vita Huset inte officiellt tillskrivit kineserna ansvaret för narkotikahandeln.

Heroin från Hongkong kommer från gränsområdena mellan den kinesiska Yunnan-provinsen och Burma. Opium-handeln kontrolleras av kineser som har såväl thailändare som burmeser anställda som mellanhänder. De områden som utgör odlings- och transportområden avpatrulleras regelbundet av den kinesiska folkarmén. Kvantiteten och kvaliteten på det morfin och den heroin som kommer in i Hongkong överstiger avgjort vad de burmesiska bönderna i den s.k. "Cyllene triangeln" förmår producera. Produkterna har t.o.m. kinesiska varumärken.

Andra har gjort gällande att resterna av Chiang Kai-sheks armé, vars trupper fortfarande dröjer kvar i bergen på gränsen mellan Thailand och Burma, skulle vara ansvariga för opiumproduktion och opiumhandel. Detta påstående kan avvisas med hänvisning till det ringa antal soldater det rör sig om. Dessutom blir de med åren allt färre. Den enda logiska möjlighet som återstår är alltså att det är den kinesiska kommunistregeringen som av politiska och ekonomiska motiv ligger bakom huvuddelen av västvärldens narkotikatrafik.

Recenserad bok: A.H. Stanton Candlin: Psycho-Chemical Warfare, The Chinese Communist Drug Offensive against the West. Arlington House, 165 Huguenot Street, New Rochell, N.Y. 10801. 539 s.
 / 14.95.

STRATEGISK OFFENSIV FRÅN KOMMUNISTERNA MOT AFRIKA

Såväl Sovjet som Kina satsar nu stora resurser för att få ett militärt fotfäste i Afrika. Genom militära baser och frikostiga vapenleveranser till militärdiktaturer är man på god väg att lyckas. Kampen om inflytande gäller även befrielseörelserna i södra Afrika. I denna översikt pekar PI på områden som är särskilt utsatta för kinesiskt eller sovjetiskt tryck.

Allteftersom briter, fransmän, belgare och portugiser har dragit sig tillbaka från Afrika har de två kommunistiska stormakterna försökt fylla det strategiska vacuum som uppstått. Den tredje stormakten, USA, har inte visat något större intresse för Afrika. Ett exempel på hur detta bristande intresse tar sig uttryck är att USA under perioden 1950-1968 använde 33,3 miljarder dollar till militärhjälp, men av dessa användes bara 152,8 miljoner till Afrika söder om Sahara. Om man ser till den civila hjälpen finns också en stor obalans: av 100 miljarder dollar har endast 4 miljarder använts i Afrika söder om Sahara.

Sovjet och Kina har inte varit sena att utnyttja de möjligheter som har skapats. Särskilt märkbar har kanske den sovjetiska marina uppladdningen i Indiska Oceanen varit. 1973 beräknas den sovjetiska flottan ha tillbringat nära 3000 fartygsdagar i Indiska Oceanen, en tredubbling på två år och en fyrdubbling på fyra år.

Men det är inte bara Sovjet som är intresserat av Afrika. Redan 1970 hade Kina passerat Sovjet och Östeuropa sammantagna som biståndsgivare till Afrika. Kina satsade 1970 709 miljoner dollar i Afrika, medan Sovjet och Östeuropa tillsammans satsade 465 miljoner dollar. Detta innebär för Kinas del att 40% av landets biståndsinsatser går till Afrika. Under de senaste åren har Kina satsat 9 miljarder dollar på Afrika, eller mer än dubbelt så mycket som USA! Antalet länder som får del av det kinesiska biståndet har växt snabbt under de senaste åren. 1971 fick 11 länder bistånd från Kina, 1974 var antalet länder 23.

Det är helt klart att Kina har långsiktiga politiska motiv bakom hjälpsatsen. Kineserna sänder många delegationer för kulturellt utbyte och handelsutbyte till Afrika, man har speciella radiosändningar riktade till Afrika, och teknikerna som sänds till Afrika har inte bara tekniska utan också politiska uppgifter. Några länder har reagerat och utvisat kinesiska "diplomater" för att de har stämplat mot landets regering och försökt sprida kommunismen, men samma diplomater har sedan utan problem kunnat dyka upp i andra afrikanska stater.

Kina försöker vinna framgångar i Afrika genom att presentera landet som anti-kolonialistiskt berett till revolutionära insatser mot kolonialisterna och imperialisterna i väst. Ofta framförs också tankar om att kineserna inte är ett "vitt" folk och därför har mycket gemensamt med de "svarta" folken i Afrika. Faktum är ju dessutom att Kina själv är underutvecklat och fattigt, vilket kineserna har kunnat använda som argument för att Kina och Afrika har gemensamma intressen.

Kina har idag 25.000 arbetare och experter i Afrika - huvudsakligen sysselsatta med större byggnadsprojekt. Detta kontrasterar starkt mot Sovjets endast 1.000 sysselsatta i Afrika. Men Sovjet har å andra sidan koncentrerat insatsen på kvalificerad underrättelsepersonal inom hemliga polisen KGB och det militära underrättelseorganet GRU. Ryssarna har hitintills inte varit lika framgångsrika som kineserna då det har gällt att bygga upp positionerna i Afrika. Några av de första självständighetsårens ryska framgångar har senare slagits i spillror. Ryssarna har blivit utkastade från nuvarande Zaire två gånger (Moskva hade satsat på Patrice Lumumba, som var Zaires förste premiärminister efter självständigheten, Lumumba blev dock störtad tämligen omgående). När Nkrumah störtades i Ghana 1966 blev 1100 ryssar utvisade från landet, och det ryska försöket att genom en kupp störta president Nuseiri i Sudan ledde till att 20.000 militära rådgivare blev utvisade av president Sadat i Egypten. Men dessa bakslag har inte fått ryssarna att ge upp. Även i de länder där ryssarna fått vidkännas särskilt svåra bakslag försöker man genom snidig diplomati göra

comeback. Och i andra länder har man nått betydande framgångar. I Somalia har Sovjet baser som understöder den nya flottuppbbyggnaden i Indiska Oceanen. Flottan stöds också från baser i Aden på den arabiska halvön. En annan bas finns i Conakry i Guinea, och ryssarna har också visat stort intresse för Kap Verde-öarna, där portugiserna inom kort kommer att dra sig tillbaka. Den moskva-vänliga PAIGC-rörelsen i Guinea-Bissau (f.d. portugisiska Guinea) gör anspråk på Kap Verde-öarna, som idag är en viktig kommunikationslänk för USA och NATO.

De kommunistiska stormakternas satsning på Afrika är långsiktig och inskränker sig inte till militära installationer. Aswan-dammen i Egypten, som har byggts av Sovjet, var det första större projektet, men kineserna håller nu på med ett annat projekt i jämförbar storleksordning: Tanzan-järnvägen mellan Tanzania och Zambia. Ungefär 17.000 kinesiska arbetare är sysselsatta med Tanzan-järnvägen. Kostnaderna är t.o.m. större än för Aswan-dammen, nära två miljarder kronor. Kineserna har ställt pengar till förfogande - efter det att Världsbanken nekat lånet - och lånet skall betalas tillbaka med början 1983, antingen i hårdvaluta eller i form av koppar. Dessutom har kineserna utverkat en förbindelse att få sälja kinesiska varor för över 80 miljoner kronor under en sexårsperiod. Även dessa varor skall naturligtvis betalas i hårdvaluta. Järnvägen beräknas bli färdig nästa år, men det är inte säkert att de 17.000 kineserna drar sig tillbaka. Kina har enligt FN-uppgifter byggt en militärbas i Tanzania och fört dit stora mängder materiel. Kineserna bor tills vidare i lägerstäder runt järnvägsbygget, men det har rapporterats att man samtidigt med järnvägsbygget har prospekterat efter malm runt järnvägssträckningen.

I Somalia, där som ovan nämnts Sovjet har en militärbas, håller kineserna på att bygga två vägar, på sammanlagt 160 mil. Den ena av vägarna går direkt från Aden-viken till den etiopiska gränsen, just i närheten av Etiopiens järnvägslinje till kusten.

I Mauretanien håller kineserna på att bygga en djuphamn vid Nouakchott. Hamnen som kostar mellan 100 och 150 miljoner kronor skall användas för järn- och kopparexport. Ungefär 2.000 kineser är sysselsatta med ett projekt i Sudan, där man liksom i Somalia håller på med vägbyggen. I Mali bygger kineserna ett sockerraffinaderi.

Mauritius, ön i Indiska Oceanen som till för några år sedan var en brittisk koloni, har utlovats ett lån på 120 miljoner kronor för att bygga en flygplats. Sovjet har redan byggt ett bränsleörråd på ön - för sovjetiskt bruk. Kinesiska flygplan flyger regelbundet till Addis Abeba i Etiopien, men det är troligt att flyglinjerna kommer att vidareutvecklas inom en snar framtid. Sovjets flygbolag Aeroflot har redan regelbunden trafik på 16 afrikanska städer.

Kina har vidare satsat pengar och personal på projekt av betydelse i Zaire, Uganda, Ghana och Tunisien.

Kineserna har dock ännu inte kunnat få samma militärstrategiska utbyte av sina satsningar i Afrika som Sovjet. Det sovjetiska biståndet till Somalia har resulterat i flottbasen i Berbera och tillstånd att utnyttja även andra somaliska hamnar. Dessutom har Sovjet fått in en fot i det inre politiska livet i Somalia, genom ett har inflytande på den officiella somaliska ungdomsorganisationen och genom att man utbildar den somaliska armén (som länge har utgjort ett hot mot Etiopien).

Såväl Sovjet som Kina satsar också resurser på de guerillarörelser, som har arbetat i södra Afrika. I flera områden finns konkurrerande guerillarörelser, som har lojaliteter antingen till Sovjet eller Kina. Sovjetvänliga är PAIGC i Guinea-Bissau, MPLA i Angola, ZAPU i Rhodesia, SWAPO i Sydvästafrika och ANC i Sydafrika. Kina-vänliga är COREMO i Mozambique, ZANU i Rhodesia, SWANU i Sydvästafrika och PAC i Sydafrika. PRELIMO i Mozambique betraktas vanligen också som Sovjet-vänlig, även om en del kinesiska instruktörer har stött PRELIMO. Kinas inflytande i Angola är något oklart. Å ena sidan betraktades UNITA länge som Kina-vänligt, men uppfattas numera ofta som mer eller mindre västvänligt. Motsatt förhållande gäller guerillarörelsen FNLA. (TTPI)

HUR BÖRJADE KOREAKRIGET?

En av vänsterns mest ihåliga myter, som dessvärre har börjat bli vanligare i debatten under senare år, är myten om att Sydkorea (eller USA) började koreakriget. Det mesta av argumentationen kan hänföras till skrifter av Jan Lönn och andra av Nord-Korea betalda debattörer (Lönn har skrivit en bok om Korea som finansierats av den nordkoreanska regeringen). Vi skall här titta lite närmare på myten om koreakriget.

Vänsterns koreadebattörer hävdar å ena sidan att Syngman Rhees regering i Sydkorea var aggressiv och å andra sidan att Nordkorea skulle sakna skäl att börja ett krig. Man har t.o.m. kombinerat dessa argument och sagt att Rhees regim höll på att störta sig själv, eftersom den var illa omtyckt i landet och saknade stöd i parlamentet. Nordkoreanerna skulle bara behöva vänta på att plocka den mogna frukt som skulle falla själv, eftersom Kim Il-sung, nordkoreas kommunistledare, "var den naturlige ledaren för en enad koreansk stat."

Denna argumentation håller inte. Den opposition som fanns mot Rhees regering var djupt splittrad och utsikterna att den skulle kunna fälla Rhee var därför liten. Rhee hade dessutom amerikanernas stöd och ett mandat som president som utlöpste först 1952. Det finns alltså inget som talar för att Rhees regering skulle fallit av sig själv. Om man dessutom beaktar att Sydkoreas ekonomiska och militära uppbyggnadsarbete tagit god fart under åren närmast före kriget, kan man dra slutsatsen att nordkoreanerna hade ett starkt motiv att gå till angrepp innan styrkan (militärt och ekonomiskt) hos den sydkoreanska staten vuxit ytterligare. Vid delningen av Korea efter andra världskriget hade ju de välutvecklade och industrialiserade delarna av Korea - i norr - tillfallit kommunisterna, vilket gjorde att dessa under ett inledningsskede hade de bästa strategiska utgångspunkterna.

Nästa del i vänsterns mytbildning gäller USA:s roll. Lönn hävdar t.ex. att Sydkorea och USA gemensamt skulle ha satt igång koreakriget. Som "bevis" på USA:s roll i detta sammanhang tas ett uttalande av USA:s dåvarande utrikesminister John Foster Dulles strax före krigsutbrottet. Vänstern har med förkärlek gjort felaktiga citat, men de citat som oftast har återgäts lyder i korrekt översättning: "Förenade staterna är berett till positiv handling för att trygga freden i Fjärran Östern" och "Sydkorea står inte ensamt". Detta är två exempel på uttalanden som används som bevis för USA:s aggressiva avsikter. Argumenteringen är knappast övertygande.

Jan Lönn har också citerat Syngman Rhee, där denne sagt att "Vi inledde striden först och främst i hopp om att kommunismen i norr skulle nerkämpas". Lönn vill dra slutsatsen att Rhee försagt sig genom att säga "Vi inledde striden". Andra debattörer har av detta uttalande (som gjordes i en intervju) dragit slutsatsen att "T.o.m. Rhee har sagt att det var sydsidan som anföll".

En svensk som har skrivit en doktorsexhandling om den svenska koreadebatten, Barry Holmström, har satt Rhees uttalande i rätt sammanhang. Uttalandet gjordes i en intervju efter vapenstilleståndet 1953. Rhee var motståndare till vapenstilleståndet, eftersom man tidigare haft målsättningen att nerkämpa de nordkoreanska angriparna. Rhee menade att det då inte fanns någon anledning att överge denna målsättning. Förruteringen i sig säger ju inte heller mer än att Sydkorea inbegripits i striden. Den säger inget om vem som angrep, bara vilken målsättning som uppsattes av Sydkorea i ett tidigt skede av striderna.

De mest avslöjande bitarna av vänsterns koreamyter rör krigets förlopp. Jan Lönn och andra koreadebattörer har tagit fram ett uttalande av general MacArthur: "De nordkoreanska styrkorna var uppställda på djupet med huvudstyrkan förlagd norr om 38:e breddgraden, en position för förevar, inte för anfall." Som källa anger Lönn ett senatsförhör med MacArthur. Barry Holmström har i det angivna senatsförhöret inte kunnat hitta det påstådda uttalandet. Lönn har uppenbarligen fritt uppfunnit ett uttalande av en ame-

rikensk militär för att stärka sin debattposition.

Om vi ser på den militära utveckling som obestriddligen ägde rum närmast efter krigsutbrottet kan vi konstatera följande: De enligt nordkoreanerna anfallande sydkoreanerna nådde aldrig längre än 1 à 3 km norr om 38:e breddgraden. Däremot hade de överraskade och försvarsgrupperade nordkoreanerna redan efter en dags strid nått mellan 15 och 25 km söder om den 38:e breddgraden längs hela frontlinjen.

Dagen efter krigsutbrottet förklarade Kim Il-sung att målet för kriget var Koreas enande under "Demokratiska" Republiken Koreas (Nordkoreas) banér. Detta uttalande har veterligen inte återgetts av Lönn et consortes.

FN utpekade i en rapport 1950 Nordkorea som angripare, och FN:s säkerhetsråd beslöt att bistå Sydkorea mot angriparna. FN:s vädjan hörsammades av en rad nationer, främst USA, men även Turkiet m fl länder. Även Sverige sände en ambulansstyrka, som sattes in på sydsidan. Sammanlagt bistod ett femtontal länder sydkoreanerna.

Omkring kl 4 på morgonen den 25 juni 1950 anföll ungefär halva den nordkoreanska armén Sydkorea längs hela den 38:e breddgraden. Redan efter tre dagar var den sydkoreanska huvudstaden Söul intagen av nordkoreanerna, och först efter det att sydkoreanerna samlat sina styrkor i Pusen-området förmådde man gå till motoffensiv, den snabba och överraskande nordkoreanska offensiven hejdades av sydkoreanerna innan FN-trupperna hade satts in, men efter insatsen av FN-trupper kunde en motoffensiv inledas och de av kommunisterna ockuperade delarna av landet återigen befrias. Själva krigsförloppet talar alltså också entydigt för att det var Nordkorea som var angriparen.

Om man skall stapla argument försvarar naturligtvis uttalanden från Nikita Chrusjtjev i dennes "Minnen" väl sin plats. Chrusjtjev säger öppet att nordkoreanerna anföll Sydkorea i samarbete med ryssarna. ^{men/}

Beslagtagna dokument med dagorder om anfall på koreanska med typiska översättningsfel - som görs vid översättning från ryska - antyder ju också varifrån angreppen kom.

T.o.m. en kommunistvänlig skribent som Edgar Snow drar slutsatsen att det var nordkoreanerna som anföll. Snow drar slutsatsen att ryssarna organiserade anfallet och att kineserna var förhandsinformerade. Snow gör också en intressant iakttagelse rörande en detalj i en intervju med Chou En-lai den 30 augusti 1960. Chou En-lai talade i intervjun om USA som angripare mot Kina på Taiwan, men när han talade om koreaskriget, uttryckte han sig - till synes omotiverat - neutralt "sen krig brutit ut i Korea, i juni 1950". Chou talade vid tillfället just om de amerikanska insatserna i Korea, så det fanns ju alla möjligheter för honom att återigen beskylla USA för att vara angripare. Det skall här kanske särskilt påpekas att Edgar Snow och Chou En-lai var nära bekanta och hyste stort förtroende för varandra. Snow är - jämte den amerikanska journalisten Anna Louise Strong - den västerlänning som kommit Chou En-lai och Mao Tse-tung närmast. (FOK)

oooooooooooooooooooo

Nordkoreansk skandal vid asiatiska spelen. Vid de asiatiska mästerskaps-tävlingarna i fri idrott i Teheran i september 1974 blev nordkoreanerna oense med domarna om en poängbedömning. Nordkoreanerna började slåss med domarna och polisen som bevakade tävlingarna. Ett våldsamt tumult pågick i 20 minuter inför 100.000 åskådare, varefter återstoden av dagens tävlingar fick inställas. (WR)

Nordkorea - ett av Asiens u-länder - har beställt fem lyxbastuanläggningar från Tylö-bastu i Halmstad. I anläggningarna ingår heltäckande mattor, stereoanläggning och möbler i ädelträ. Priset (momsfritt) är cirka 11.000 kronor per styck. Tylö-bastu har inte lyckats sälja ett enda exemplar av denna lyxvariant i Sverige - ett fåtal har sålts till tyska miljonärer. Försäljningen var inte resultatet av någon medveten försäljningsansträngning från Tylö-bastu. Företaget blev uppsökt av två ambassadtjänstemän vid nordkoreanska ambassaden i Stockholm som på ett bräde köpte bastuutrustning för cirka 100.000 kronor till Nordkoreas partipappar. (Expressen)

SOVJETISKA PLANER FÖR INVASION AV ÖSTERRIKE OCH JUGOSLAVIEN AVSLÖJADE

Den tjeckiske generalen Jan Sejna, som tidigare satt i Warszawa-paktens överkommando och som nu hoppat av till väst, har avslöjat de sovjetiska planerna för en invasion av Österrike och Jugoslavien. Det rör sig om två planer, invasionen av Österrike har kodnamnet "Polarka" och invasionen av Jugoslavien kodnamnet "Dunja". Polarka-planen kan användas självständigt, men Dunja-planen förutsätter att Polarka-planen först har satts i kraft. Österrikes försvarsminister Karl Lütgendorf har kommenterat Polarka-planen och medgett att Österrike skulle vara försvarslöst om planen sattes i verket.

Polarka-planen innebär att de östra och södra delarna av Österrike skall ockuperas på 48 timmar. Planen innebär att Wien kommer att kringgås i ett inledningsskede, men storstaden Graz skall ockuperas redan i samband med den första stöten. I Polarka-planen ingår en stor KGB-styrka som omedelbart skall träda i funktion och försöka arresteras alla kända anti-kommunister bland politiker, journalister, arméofficerare osv. Hela Polarka-planen bygger på överraskning under fredstid. Polarka skall sättas i verket om Österrike missköter sig, eller om Sovjet anser att ett ingripande mot Jugoslavien vara nödvändigt. I planen ingår insatser från flera Warszawapaktsländer, men de viktigaste uppgifterna anförtros ryssarna. Som en extra säkerhetsåtgärd kombinerar man de övriga Warszawapaktsländernas insatser två och två, så att ungrarna kan hålla ett öga på tjeckerna och vice versa. Särskilda försiktighetsåtgärder har vidtagits för att inte tjeckerna skall bryta sig ur planen. Graz, som skall ockuperas av ungrare och tjecker gemensamt skall bli centrum i det ockuperade Österrike, bas för Röda Arméns eventuella inmarsch i Jugoslavien och en bastion på lämpligt avstånd från det NATO-anslutna Italien, tillräckligt stor för att neutralisera Italiens insatser i ett eventuellt större krig.

Dunja-planen skall sättas i verket om situationen i Jugoslavien blir "orolig" (efter Titos död?). Dunja förutsätter som ovan nämnts att Polarka-planen redan effektuerats. Röda Armén skall enligt Dunja-planen falla in i Jugoslavien från Österrike och säkra försörjningslederna söderut i Jugoslavien. Liksom i Österrike skall ungerska och tjeckiska trupper i förening spela en viktig roll i Dunja-planen. Dessutom skall sovjetiska trupper från de icke-europeiska delarna av Sovjet sättas in.

För ett par år sedan avslöjades motsvarande invasionsplaner för den skandinaviska halvön. De skandinaviska planerna var betydligt mer omfattande och innefattade insatsen av en styrka i storleksordningen en miljon man, för Österrike och Jugoslavien rör det sig bara om en insats på några hundra tusen man. De sovjetiska strategerna räknade också med att det skulle ta dubbelt så lång tid att ockupera Skandinavien som Österrike - fyra dygn istället för två! Men annars var huvudingredienserna i invasionsplanerna för Skandinavien desamma. Det skall dock tilläggas att de sovjetiska styrkorna på Kola-halvön i Marmanskonrådet har byggts ut mycket kraftigt sedan de skandinaviska planerna avslöjades.

Dessutom har, som ÖB Stig Synnergren har påpekat i en militärpolitisk rapport som har förorsakat officiella protester från Moskva, en viss ökad samordning skett mellan Sovjets och Finlands järnvägsnät. Sovjet skulle med mycket kort varsel kunna föra fram stora truppstyrkor via finsk järnväg ända till den svensk-finska gränsen vid Torne älv. (WR, BWD, GP)

oooooooooooo

SOVJETISKA FARTYG SEGLAR UNDER BEKVÄMLIGHETSFLAGG

Sovjetiska rederiet Nikreis Maritime Co har enligt uppgifter i Svensk Sjöfartstidning registrerat ett nybyggt fartyg under bekvämlighetsflagg i Panama. Ett annat sovjetiskt bekvämlighetsrederi heter Robin Shipping Corp i Liberia. Ett flertal fartyg i sovjetisk ägo är registrerade i Panama och Liberia, för att undgå säkerhets-, löne- och arbetstidskrav som Sovjet uppgett sig vilja följa enligt internationella avtal. (SST)

NOTISER

SVENSKA EXTREMISTORGANISATIONER M.M.

Cent-
terns
Ung-
doms-
för-
bund

CUP:are till angrepp enligt vänstermodell

Rune Lanestränd, f.d. centerpartistisk landstingsman i Stockholms län, numera aktiv inom Centerterns Ungdomsförbund, skriver i ett extranummer om energifrågan i CUP:s interna medlemstidning i Stockholm, Kamrat-Kontakt:

"Kapitalisterna har blivit allt fräckare och pekar på ständigt högre profiler. Det blir deras fall...Men nu är det slut på den kapitalistiska kostymbalen. Demaskeringen har börjat. Det första riktigt goda exemplet blev beslutet att bygga Öresundsbron...Vpk och Centertern sa enhälligt nej. Nu står kärnkraften på Riksdagens bord, och då bildas samma front. CUP måste därför satsa stenhårt på opinionsbildningen inte bara mot kärnkraften utan mot hela det orimliga kapitalistiska produktionsättet. Skall vi klara det måste den nuvarande djupt odemokratiska maktstrukturen brytas ned. Allt fler hamnar då i sin analys på CUP:s lösning med lokalsamhället eller folkkommuner med tvåstegsproduktion...90% av massmedia behärras eller ägs av monopolkapitalet och det är aktieägarnas rädsla för förändringar i ägandet som gör de stackars lejda ledarskribenterna våtfuktiga om händerna när de skall angripa CUP och Centerrörelsen...Även i de länder som haft socialdemokratiska regeringar har kapitalismen fått fritt utveckla sig" (Våra understrykningar) (KK)

CUP:are kräver mer socialistisk AP-fond

I en ledare i nummer 5/1974 av Stockholms CUP:s interna medlemstidning Kamrat-Kontakt kritiseras den fjärde AP-fondens verksamhet, men från rakt motsatta utgångspunkter än de som användes av Centertern i riksdagen. CUP:arna kräver en mer nedveten socialistisk användning av fonden:

"Lennart Dahlström och hans kompisar i styrelsen för den fjärde AP-fonden har haft fräckheten att ställa 100 miljoner kronor av svenska folkets AP-ponggar till den privatkapitalistiska bjässen Volvos förfogande...tydligare än så här har väl samarbetet mellan storfinans och statsapparaten inte manifesterats. (S) framstår allt tydligare som storkapitallets garanti... I volvofallet begärde Dahlström & Co inte ens att få en enda styrelserepresentant. Det är tydligt att intressegemenskapen med Gyllenhammar är så stark att AP-fondstyrelsen inte anser att löntagarna behöver någon representant i styrelsen...Det borde vara ett minimikrav att de i det berörda företaget anställda får representera AP-insatsen som centertern föreslagit."

(enligt lagen om styrelserepresentation för de anställda i vissa företag har de anställda representanter i Volvos styrelse. Det är därför uppenbart att CUP:arna med styrelserepresentation för de anställda avser representation för det centrala statliga organet fjärde AP-fonden). (KK)

Kommunist eller CUP:are - det spelar egentligen ingen roll

I Ung Center - organ för Centerterns Ungdomsförbund - nr 12/1974 intervjuas Wilhelm Kronander. Anledningen till intervjun är att Kronander övergått från vpk till CUP. Kronander berättar om sitt förflutna i den kommunistiska studentorganisationen Clarté, där han samarbetade med bl.a. Bo Gustavsson, en av de drivande krafterna bakom det maoistiska partiet SKP (Sveriges Kommunistiska Parti). Kronander berättar att han och Bo Gustavsson egentligen inte har några skilda åsikter, det är bara slumpen som gjort att den ene gått in i Centerterns Ungdomsförbund och att den andre bildat ett maoistiskt parti: "Eftersom jag känner honom (Bo Gustavsson) sedan många år och har diskuterat med honom en hel del, har jag kunnat konstatera, att hans idéer ofta ligger mycket nära CUP:s". Anledningen till att Kronander själv inte följt Gustavsson till SKP är att han anser organisationen vara så liten att den inte kan få något inflytande i svensk politik. Underförstått således att den som vill påverka svensk politik i maoistisk riktning bör arbeta inom Centerterns Ungdomsförbund! (UC)

KFML(r)KFML(r) medger att man saknar förankring i arbetarklassen

KFML(r) - som försöker göra gällande att man är den enda sanna företrädaren för den svenska arbetarklassen (partiet fick 0,8% av rösterna i riksdagsvalet 1973) är uppenbarligen själv medvetna om sin bristande "förankring i arbetarklassen". Exempel på detta har getts mer eller mindre öppet i KFML(R):s tidning Proletären. I Proletären nr 48/1974 framhålls exempelvis att man har "bristande förankring i klassen". Problemen skall dock lösas när "arbetarna blir en dominerande del av förbundet". Utrensningar av den s.k. studentvinstern uppges ha skett i samband med KFML(r):s andra kongress vid årsskiftet 1973/74. Den nya centralkommittén består enligt Proletären enbart av "yrkesrevolutionärer och arbetare". SKP:s tidning Gnistan uppger dock att fyra av de sju medlemmarna i KFML(r):s viktigaste organ, politbyrån, är f.d. studenter. Genom de utrensningar som företogs i samband med kongressen har KFML(r) vidare förlorat samtliga existerande "arbetsplatsceller" i stockholmområdet. Arbetsplatsceller bildas så snart förbundet har minst tre anställda vid en anläggning. Uppenbarligen finns inte längre någon sådan industrianläggning i hela stockholmområdet. (Proletären, Gnistan)

KFML(r):s nya stadgar avslöjar våldsplaner

Ur KFML(R):s stadgar: "Den internationella arbetarrörelsens historiska erfarenheter har visat att detta (att störta det kapitalistiska utsugarväldet) är möjligt endast genom den väpnade socialistiska revolutionen där arbetarklassen griper samhällsmakten, och krossar den borgerliga diktaturen och upprättar sin egen statsmakt - proletariats revolutionära diktatur."

Bland medlemmarnas skyldigheter noteras i stadgarna:

- medlemmarnas organisationsdisciplin
- "Envar som fyllt 18 år, erkänner förbundets grundsatser, stadgar, politiska plattform och kongressresolutionerna, samt efter förmåga deltar aktivt i grundorganisationen, genomför förbundets beslut, iakttar förbundets disciplin samt regelbundet betalar medlemsavgiften, äger rätt till medlemskap..."
- Ansökan om medlemskap skall ifyllas på särskilt formulär. För inval förordas dels rekommendation av två medlemmar, dels beslut av närmast högre instans i förbundet.
- Utträde ur organisationen beviljas endast "under särskilda omständigheter". Ansökan om utträde, som skall ske skriftligt, skall behandlas vid allmänt medlemsmöte.
- Medlemmar skall iaktta förbundets disciplin, underordna sig fattade beslut och "ständigt studera och tillämpa marxism-leninismen, Mao Tsetungs tänkande samt regelbundet studera och kritisera förbundets press."

Ur Brottsbalken 18 kap 1§: "Den som, med uppsåt att statskicket skall ned våldsamma medel omstörtas...företager handling som innebär fara för uppsåtets förverkligande, dömes...för uppror till fängelse i tio år eller på livstid..." KFML(r):s uppsåt är helt klart deklarerat i strid mot denna paragraf. Eftersom det emellertid inte finns någon risk för uppsåtets förverkligande går (r)-arna tills vidare fria från åtal. (Proletären)

Ärlighet, hederlighet och hjälpsamhet är fascism, enligt KFML(r)

Enligt Proletären nr 47/1974 kännetecknas Securitas-bolagen av en fascistisk ideologi. Som bevis anförs ett referat av ett möte för vaktare som Securitas hållit i Rättvik för cirka fem år sedan. Uttrycken för fascism vid mötet var följande 1) idrottstävlingar 2) mötesdeltagarna gick gemensamt i kyrkan, iförda uniform och med svenska flaggor i täten 3) i kyrkan tändes ljus för "Ärlighet, hederlighet och hjälpsamhet" 4) man bad en "vaktarbön" och sjöng en "vaktarpsalm" i kyrkan. När sådan härresande möten refereras i Proletären inser varje sann KFML(r)are att Securitas-bolagen är rent fascistiska...För säkerhets skull säger emellertid artikelförfattaren i klartext att de fyra punkterna ovan är bevis på "fascism" hos Securitas. (proletären)

Major Sture Karlsson skriver i Proletären

Major Sture Karlsson på Gotland, som under uppseendeväckande former fick ändrad krigsplacering efter ingripande av ÖB, deltog, som vi kunde rapportera i nr 1 av PI, i ett par möten arrangerade av KPML(r) som huvudtalare. Vidare har KPML(r):s förlag beslutat att utge Karlssons tal som broschyr. Nu har Karlsson fortsatt i samma spår och skrivit en artikelserie om det svenska försvaret i Proletären, KPML(r):s tidning. (proletären)

KPML(r) splittras

SKP, Sveriges Kommunistiska Parti, var en utbrytning ur VPK, Vänsterpartiet Kommunisterna. KPML(r) var en utbrytning ur SKP. Nu har även KPML(r) splittrats. En grupp på 54 medlemmar har uteslutits ur KPML(r) och bildat ett eget "studieförbund". Bland de uteslutna ingår en f.d. ledamötte i KPML(r):s centralkommitté. Ledaren för utbrytargruppen förefaller vara Jan Tollin. I Proletären beskylls Tollin för att tillhöra den s.k. studentvänstern. Samtidigt medges dock att Tollin under Arendalsstrejken i Göteborg "var den inom Centralkommittén som bäst borde känt läget bland arbetarna". Tollin var nämligen en av de många studenter som för revolutionens skull blivit arbetare i Göteborg. Proletären medger genom sin kommentar att bristen på "riktiga" arbetare inom KPML(r) åtminstone vid det tillfället var nästan total.

Det är ännu osäkert om den nya gruppen skall anses vara en vänster- eller högerutbrytning ur KPML(r). Å ena sidan förefaller gruppens kritik mot KPML(r) komma från "vänster". (Tro det eller ej, men det är faktiskt en korrekt beskrivning). Å andra sidan har den nya gruppen uppenbarligen vissa kontakter med SKP, Sveriges Kommunistiska Parti, som ligger till "höger" om KPML(r). (proletären, Gnistan)

SSU Medlemsvärningen inom SSU går i Stockholm delvis till på följande sätt: Till utvalda personer, som ofta inte haft någon som helst kontakt med SSU, utsänds brev där "huvudbudskapet" är inbjudan till något fackligt möte. Mitt i detta brev sägs: "Vi vill dessutom göra Dig uppmärksam på möjligheten att bli medlem i SSU. Som Du ser finns en ruta på svarskortet, där Du sätter ett X om Du ej vill bli medlem." (vår understrykning). Den som inte bryr sig om att säga ifrån blir alltså automatiskt, kanske t.o.m. sig själv ovetande, medlem i SSU. (PI-privat)

Fascia- Nysvenska Rörelsen på ruinens brant

ter Den svenska fascistorganisationen Nysvenska Rörelsen, med huvudkontor i Malmö och med författaren Per Engdahl som ordförande, har stora problem med ekonomin. Organisationen har enligt medlemsorganet "Vägen Framåt" tvingats säga upp den organisationssekreterare som tidigare varit anställd vid kontoret i Malmö. Från den 1 januari saknas helt anställd personal. Organisationen har inte kunnat betala arbetsgivaravgifterna för den tidigare anställda organisationssekreteraren, varför skattemyndigheterna vänt sig till kronofogden för indrivning, vid utmätning på organisationens lokaler fanns dock ingen utmätbar egendom, vilket får tolkas som att organisationen är så gott som bankrutt. (Vägen Framåt)

Nazis-Nazisterna stöder FNL

ter Nordiska Rikspartiet, det svenska nazistpartiet med ett femtiotal medlemmar i landet, uttalar återigen sitt stöd för FNL i Sydvietnam. I Nordisk Kamp nr 6-7 1974 heter det att "FNL:s kamp i Vietnam uppbäres av samma nationella patos som genomsyrade det nationalsocialistiska tyska tredje riket". Med NRP:s terminologi innebär detta ett kraftigt stöduttalande. (Nordisk Kamp)

Nazisterna stöder socialdemokraterna

I ett öppet brev till statsminister Olof Palme har Nordiska Rikspartiet uttalat sitt uttryckliga gillande av flera av de politiska åtgärder som vidtagits av socialdemokraterna under senare år. "Partikongressen" sände landets statsminister och regering "de bästa välgångsönsknningar" den 20 oktober 1974. (Nordisk Kamp)

Nazisterna och kommunisterna har samma organisationsprinciper

Ovan har vi refererat KPML(r):s krav på disciplin och organisations-trohet från medlemmarna. Nästan ordagrant samma krav ställs på medlemmarna i det nazistiska Nordiska Rikspartiet. Från handlingarna vid "partikongressen" i oktober 1974 citerar vi: "Disciplinbrott kommer härnäst att åtföljas av uteslutning eller degradering... För mottagaren bör dessa ting (medlemskort) vara heliga och framförallt skall direktiv och medlemskap följas av obrottslig trohet och disciplinerat uppförande."
(Nordisk Kamp)

My ledare för nazisterna - nazistpartiet ännu mer nazistiskt

Ledaren för Nordiska Rikspartiet avgick den sista december som partiledare och efterträddes av sin hustru Vera Oredsson. Enligt vad vi har erfarit innebär skiftet på partiledarposten att Nordiska Rikspartiet kommer att bli "ännu mer nazistiskt". I tal är väl detta knappast möjligt, vilket kan exemplifieras av följande citat ur ett tal av förre ledaren Göran Assar Oredsson, vid "partikongressen" i oktober 1974: "Det är en helig paroll, en förpliktande ed som vi inte till någon säljer för varken guld eller gröna skogar... En nationalsocialist skall heller aldrig tro sig vara bättre än Mästaren. Själv har jag aldrig strävat efter att bli någon slags ny Hitler, eller till och med bättre än Hitler. Nej därvidlag, ty min målsättning har alltid varit att bli nationalsocialismens bästa lärjunge. Ty som sagt, ingen är större än Mästaren. Inte i något sammanhang. Lärjungen kan alltid och enbart förbättra idderna och metoderna från Mästartiden och sätta in dem i det tidevarv som råder. Ingen skall som nationalsocialist sträva efter att bli en ny Hitler - men alla skall sträva efter att bli hans bästa lärjunge!" Den nya partiledaren - fru Oredsson - kommer inte att förändra retoriken men väl metoderna. Hon är enligt tillförlitliga uppgifter mer benägen att tillgripa terrormetoder av olika slag för att nå sitt politiska syfte, än vad företrädaren varit. Tilläggas kan att fru Oredsson har ett förflutet som medlem i Bund Deutscher Mädel - den kvinnliga motsvarigheten till Hitlerjugend i nazismens Tyskland.
(Nordisk Kamp, AB m fl källor)

Nyväns ternas inflytelserika vänsterkrafter i massmedia en enda stor familj släkthärva

Det har uppdagats att en rad av nyväns ternas inflytelserika personer i massmedia har inbördes släktrationer, som med största säkerhet har underlättat för dem att skapa den dominerande position de nu intar i ett flertal ledande massmedia.

Anette Kullenberg, vänsterextremistisk journalist på tidningen Vi, som under hösten gett ut en bok, "Den svenska överklassen" sammanbor med Aftonbladets politiske kolumnist Dieter Strand. Anette Kullenbergs syster heter Kerstin Vinterhed och är en av de radikalaste skribenterna på Dagens Nyheter. Systrarna Kullenberg/Vinterhed är födda Borgström (fadern var VD i Sveriges Köpsmannaförbund, modern av adelsfamilj). Systrarnas farmor var född Lagercrantz, av samma släkt som DN:s chefredaktör Olof Lagercrantz! (PI-privat)

SKP

SKP, Sveriges Kommunistiska Parti, försöker driva en "antisovjetisk" kampanj. Den naostatiska organisationen kritiserar starkt dagens Sovjet. Kritiken är emellertid i hög grad avslöjande om den sätts i relation till SKP:s uppfattning om tidigare sovjetisk politik. Stalin hyllas konsekvent, invasionen av Ungern 1956 och den efterföljande ockupationen lovprisas. Nu senast har man även uttalat sitt stöd för den s.k. Pragkuppen 1948. Enligt SKP:s historieskrivning var Pragkuppen ett misslyckat borgerligt kupp försök! (Gnistan nr 2/1975) Kuppen skulle ha riktat sig mot den "folkvalda regeringen". Den SKP närstående tidskriften Clarté har gett ut ett nummer med specialartiklar på temat "Sanningen bakom Pragkuppen" 1948. (I Pragkuppen 1948 tog kommunisterna makten i Tjeckoslovakien och förbjöd de partier som hade fått den överväldigande majoriteten av rösterna i de senaste valen)
(Gnistan)

UTLANDET

Sydvietnam utvecklar sina utrikesförbindelser

Samtidigt som den svenska regeringen fryser ner förbindelserna med den sydvietnamesiska regeringen alltmer, nu senast har utrikesministern uttalat att förbindelserna de facto är avbrutna, även om den svenska regeringen inte har gjort något officiellt sådant uttalande gentemot Sydvietnam, via de formella diplomatiska kanalerna. Samtidigt med denna officiella nedfrysning av förbindelserna med Saigon har den svenska regeringen upphöjt FN:s informationskontor i Stockholm till "generaldelegation".

I utlandet går riktningen i raktnotsatt riktning. I Norge har Sydvietnam sedan ett par år en ambassad och nya diplomatiska förbindelser har under 1974 öppnats mellan Sydvietnam och Costa Rica, Guatemala, Uruguay, Nicaragua, Chile, Saudi-Arabien, Jordanien och Iran (förbindelser med Israel existerar sedan länge). Sydvietnam har r.n. diplomatiska förbindelser med 47 stater.
(WR, NPV)

Oroligheter i sovjetiska Georgien

I åtminstone två av Sovjets delrepubliker har 1974 varit oroliga år. I den ene, Georgien, har polischefen, allmänne åklagaren, flera fabriksdirektörer och fackföreningsfunktionärer avsatts efter anklagelser om korruption. När sådana saker inträffar i Sovjet ligger vanligen betydligt allvarigare saker bakom. Så även i Georgien. I nära två år har Georgiens fem miljoner invånare på olika sätt gjort motstånd mot trycket från centralregeringen i Moskva. Redan 1972 fördömde det sovjetiska kommunistpartiets centralkommitté "nationella inskränkthet" I september 1972 fick den georgiske kommunistpartiledaren avsked, och en mot Moskva följksam person, Eduard Shevernadze, tillsattes. Sedan Shevernadzes tillträde har hälften av republikens centralkommitté, huvuddelen av de ledande medlemmarna i partiet och huvuddelen av tjänstemän i högre regeringsorgan utrensats. 1974 påbörjades t.o.m. en utrensning bland georgiska skol-lärare, för att de inte undervisat tillräckligt mycket och bra i ryska språket.

Befolkningen i Georgien har gjort passivt motstånd mot förryskningspolitiken. I strid mot den sovjetiska lagens bestämmelser har arbetare strejkat och demonstrerat. Många av dessa aktioners ledare har fängslats. De som inte har strejkat har istället "maskat" på arbetet som politisk protestyttring, vilket har inneburit att produktionen i Georgien har minskat markant under det senaste året. Enligt de knapphändiga officiella uppgifterna har 30% av republikens kolgruvor misslyckats med att uppfylla planerna, och oljeproduktionen har minskat med 50%. Samma minskning visar byggnadsmaterialtillverkare. Många jordbruksprodukter framställs nu i kvantiteter som understiger dem som var aktuella för tio och tjugo år sedan. Shevernadze har medgett att "över 4 miljoner arbetsdagar förlorades i republiken på grund av strejker, maskning och otillåten frånvaro från arbetet." Uppgifterna härrör från 1975. I Sverige beräknas varje år cirka 20.000 arbetsdagar gå förlorade på grund av strejker (huvudsakligen vilda), trots att vi i vårt land har 60% större befolkning. Det är mot denna bakgrund tydligt att problemen har tagit stora dimensioner i Georgien, så stora att myndigheterna knappt kan kontrollera den.

Problemen gäller inte bara industrin, det har avslöjats att 90.000 kolchoz-arbetare i Georgien arbetade mindre än 50 dagar under år 1972! (WR)

Oroligheter i Sovjet-Litauen

BBC rapporterade den 26 juni om oroligheter i vårt grannland, det Sovjet-ockuperade Litauen. 60.000 personer har deltagit i demonstrationer mot regimens religionsfientliga politik. En stor del av Litauens invånare är katoliker. 1972 utbröt regelrätt uppror mot sovjetregimen i Litauen, hundratal människor sköts till döds av sovjetiska arméenheter. Litauen är helt stängt för utländska besökare. Inga tillstånd ges utländska besökare för besök i någon del av Litauen. Detta gäller alla kategorier utlänningar. (MR)

Avspänningspolitiken hindrar frihetssändningar

Ett par amerikanska senatorer långt ut på vänsterkanten har under årtal fört en kampanj mot de amerikanska frihetssändarna Voice of America och Radio Liberty, som utgjort andningshål för bl.a. den ryska oppositionen. Och en viktig källa till information för hundratusentals, kanske miljon-tals, människor bakom järnridån. Genom denna kampanj har sändarna råkat in i ekonomiska svårigheter, eftersom anslagen inte blivit tillräckliga. Nu har nya problemen dykt upp: Voice of America har förbjudits att sända uppläsningar av Alexander Solzjenitsyns verk, för att inte skada avspänningspolitiken. (Anheim Bulletin)

Solzjenitsyns GULAG-arkipelag dåligt översatt till svenska

Den icke rysk-kunnige som läst Alexander Solzjenitsyns värdefulla GULAG-arkipelagen (hittills har fyra av sju delar utkommit) har säkert förvånats över den svenske översättaren Hans Björkegrens värdeomdömen i de av honom utarbetade ord- och textförklaringarna. Av en artikel av Alex Milits framgår nu att hela översättningen är tveksam. Milits har specialstuderat ett slumpmässigt urval på fem och en halv sida och jämfört den ryska originaltexten med den svenska översättningen. Milits, som driver en språkkonsultbyrå med ryska och estniska som specialiteter har hittat 38 grova översättningsfel på dessa fem och en halv sidor. (Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning)

Östtysk amnesti var tomma ord

Östtyskland har genom en "stor amnesti" frigett tusentals människor ur fängelser och arbetsläger. Det har emellertid visat sig att frigivna främst var brottlingar med kortare straff. Portföra främst 9.000 politiska fångar i fängelserna i vårt södra grannland Östtyskland. (GB)

Brittiska regeringen skickar tillbaka politiska flyktingar till fångläger i Kina

I månadsskiftet november/december 1974 beslöt de brittiska kolonialmyndigheterna att stänga porten för politiska flyktingar från Kommunist-Kina. Kinesiska kommunister i Hongkong har uttryckt sin tillfredsställelse med åtgärden, som emellertid varken har kommenterats av briter eller kineserna officiellt. I Hongkong har en rad protestaktioner förekommit mot beslutet och man räknar med att befolkningen nu kommer att skydda dem som illegalt tar sig in i Hongkong från Kina. Hongkong har nu fyra och en halv miljon invånare, innan flyktingeströmmen från Kommunist-Kina började bodde bara en dryg halv miljon människor i Hongkong, så de flesta av invånarna har djupt kända personliga skäl att stödja flyktingarna.

Under de första 11 månaderna 1974 kom 7.000 flyktingar från Kina till myndigheternas kännedom. Man räknar dock med att den verkliga siffran närmar sig 30.000. Utöver dessa flyktingar ger kommunist-kineserna varje månad 3.000 åldringar visum för legal utvandring till Hongkong (samma gäller f.ö. Östtyskland, när den kommunistiska staten sugit ut så mycket arbete som möjligt ur medborgarna, låter man gärna de kapitalistiska staterna ta hand om dem på ålderdomens höst, när de kostar ner än vad de kan ge i produktiv arbetsinsats). Många av flyktingarna vill fortsätta till Sydostasien, där de har släktingar. Det gäller framförallt åldringarna som utvandrar legalt. Men myndigheterna i de sydöstasiatiska staterna vägrar konsekvent att ta emot åldringarna, varför de blir en svår belastning för Hongkong.

Man räknar nu med att den illegala invandring som inte kommer till polisens kännedom ens i Hongkong kommer att öka, så att antalet flyktingar i verkligheten kommer att hållas konstant. Men detta hindrar inte att hundratals olyckliga människor varje år kommer att ertappas av myndigheterna i Hongkong och sändas tillbaka till en säker vistelse i arbets- och koncentrationsläger i Kommunist-Kina. Affischer på Hongkongs gator säger nu "Det är bättre att vara ett 'spöke' i frihet än en undersåte under tyranni".

(LE)

Ceylon - vänsterdiktatur hotar

Ceylon, eller Sri Lanka som landet numera kallas, närmar sig alltmer ren diktatur från den vänsterinriktade regeringen under fru Bandaranaike's ledning. Nyligen har undantagstillstånd införts för att komma tillrätta med oppositionens planerade ohörsamhetskampanj. 1972 drev Bandaranaike's regering igenom en ny grundlag, trots oppositionens protester. I grundlagen förlängdets riksdagens mandattid, samtidigt som regeringen ensidigt sagt att den förlängda mandattiden skall räknas från 1972 och inte från 1970 då val senast hölls på Ceylon. Genom detta skulle regeringen inte behöva ställa upp till omval förrän 1977, trots att mandattiden egentligen skulle gått ut i maj 1975. Oppositionen har menat att regeringen efter maj 1975 kommer att vara olaglig och uppmanat statstjänstemän att vägra lyda regeringens direktiv efter detta datum. Man har t.o.m. lovat statstjänstemännen ekonomisk kompensation för eventuella förluster i arbetsförtjänst då oppositionen åter kommer till makten.

De mänskliga rättigheterna på Ceylon har successivt beskrivits under den nuvarande vänsterregeringen. Domstolarna har helt underordnats de politiska instanserna, vilket gör att oppositionen domstolvägen skulle göra gällande att förlängningen av mandattiden är lagstridig. Dödsstraffet har återinförts. Anhållanden kan göras utan att anklagelser riktas mot de anhållna. Rykten skall kunna tas upp som bevis i rättegångar. En ny lag skall förbjuda att man inför domstol ifrågasätter beslut av myndigheter. Pressen är censurerad.

Vid de fyllnadsval som hålls emellanåt röstar väljarna på oppositionen. Utvecklingen i Sri Lanka påminner alltmer om utvecklingen mot laglöshet och godtycke som ägde rum i Chile under Salvador Allendes tid. Det är mycket tveksamt om man på Ceylon har bättre utsikter att återvinna den förlorade friheten än vad Chile hade. (LE)

Nordvietnameserna vägrar uppge vart u-hjälppengarna går

Västtyskland har utlovat bistånd till såväl Syd- som Nordvietnam för återuppbyggnadsarbete. Sydvietnam har under många år fått tyskt bistånd, men efter Parisavtalet 1972 lovade tyskarna att även nordvietnameserna skulle få del av det tyska biståndet. Det har dock inte blivit något av med det tyska biståndet till Nordvietnam, eftersom nordvietnameserna vägrar att låta tyskarna kontrollera vad pengarna används till. (Conflict Studies)

Koncentrationsläger i Albanien

Tre års fängelse för att olagligt att ha tagit sig in i Albanien fick grekisk juntamotståndare som innan juntans fall flydde till Albanien efter att ha dömts till sju års fängelse i Grekland. En del av tiden satt greken- som i Grekland dömdes för att han försökt störta juntan - i det albanska koncentrationslägret vid Ballsh. I en intervju i den norska tidningen Dagbladet berättar Yousef Balyrakis att "Ballsh är ett typiskt koncentrationsläger, som påminner om dem som fanns i Hitler-Tyskland. Lägret omges av taggtrådestängsel på fyra meters höjd. Överst på stängslet finns elektriska ledningar. Där finns också bevakningstorn i trä med klistbeväpnade vakter och strålkastare. Fångarna bor i baracker som byggts av cement och asbestplattor. På sommaren är de varma som en kamin och på vintern kalla som is."

I fånglägret i Ballsh fanns 1.000 politiska fångar. Det var nästan bara albaner men i en särskild avdelning fanns 20 jugoslaver och 14 greker.

Amnesty International uppger i sin årsrapport från 1973-74 att det finns starka grunder att anta att Albanien är det europeiska land som har det största antalet politiska fångar i förhållande till folkmängden. Albanska kommunister har till den norska tidningen "Klassekampen" sagt att man gjorde rätt då man behandlade "Ballyrakis som agent eller provokatör. Han har ju visat sig vara en fiende till Albanien sedan han blev frisläppt." (Nytt fra Øst)

PROGRESSIV INFORMATION - - - SPECIAL

Huvuddelen av Progressiv Information består av tidigare publicerad information - hämtad ur svårtillgängliga källor eller sammanställd speciellt för PI ur flera källor. Redaktionen för PI får emellertid även direktinformation i en rad frågor. Vi samlar dessa bitar till "Progressiv Information - special". Av hänsyn till våra uppgiftslämnare måste huvuddelen av informationen anges utan källhänvisning.

Sveriges Radio i Nordvietnam

En tekniker och en reporter vid Sveriges Radio har för PI berättat om två skilda reportageresor till Nordvietnam. Vid det ena tillfället reste ett TV-team för att filma Bach Mai-sjukhuset efter de amerikanska bombningarna av Nordvietnam i december 1972. TV-teamet förbjöds att filma något annat än exakt det som utpekades av de nordvietnamesiska myndigheterna. Man fick inte ens själv välja kameravinklar. Bach Mai är förutom namnet på ett sjukhus i Nordvietnam namnet på landets största militära flygbas som ligger 150m från sjukhuset. Vid den andra reportageresan hade man ett något vidare program, och intervjuade personer i olika befattningar och i olika delar av landet. Vår sagesman uppger emellertid att under 14 dagars reportageresa med flera intervjuer dagligen kom Sveriges Radios utsända i kontakt med sammanlagt fyra personer som talade engelska, inklusive de tolkar som ställts till förfogande av regeringen i Hanoi. Det fanns alltså inga möjligheter för reportageteamet att ens kontrollera vad de intervjuade svarade på frågor.

Egypten anser att Sverige "erkänt" PLO

En av de svenska delegaterna vid FN:s generalförsamling har för PI uppgivit följande: Statsminister Palmes sammanträffande med guerillaledaren Yassir Arafat i Alger har uppfattats som ett svenskt erkännande av PLO av många arabstater. Vid Arafats besök i FN i höstas behandlades denne som statschef, dvs. på samma sätt som kungar och presidenter. Detta uttrycks i form av ett visst ceremoniell i FN. Mot detta protesterade så gott som hela västvärlden inklusive Sverige och Australien. (Australiens socialdemokratiska statsminister Gough Whitlam hade några dagar tidigare talat inför FN, men i egenskap av regeringschef naturligtvis inte behandlats som statschef. Denna årbetygelse tillkom endast terroristledaren Arafat). Den egyptiske ambassadören uttryckte vid en diplomatisk mottagning på den egyptiska ambassaden sin stora förvåning över att Sverige hade sällat sig till dem som protesterat mot behandlingen av Arafat. Egyptierna hade uppfattat Arafats sammanträffande med Palme i Alger som ett svenskt erkännande av PLO.

Svenskar fångar i Sovjet och Kina

Flera svenska fartyg i Östersjön har uppbriagats av Sovjetunionen under efterkrigstiden. Dels fartyg som av misstag kommit in på sovjetiskt territorialvatten, men även några fartyg som befunnit sig på internationellt vatten. Mest känt är kanske fartyget Kinnekulle, men det senaste kända fallet inträffade 1962. Sjönän från ett dussin svenska fartyg sitter denna dag internerade i Sovjetunionen sedan tio eller i vissa fall tjugofem år. Den svenska regeringen har veterligen inte gjort några framtöstar för att få de oskyldiga fångarna frisläppta. Motsvarande interneringsmetoder har använts av det kommunistiska Kina. I Kinas fall har dock flera svenskar frigivits. Det har gällt bl a monteringsingenjörer vid större svenska anläggningsprojekt i Kina. Kineserna har krävt prestationer utöver kontrakten med de svenska företagen, och i avvaktan på att de svenska företagen skulle falla till föga internerat monteringsingenjörerna. Företagen har fallit till föga inför kinesernas tryck, med hänsyn till de internerades svåra situation. Det är emellertid märkligt att företagen i fråga har förbjudit de internerade att föra saken vidare till den svenska pressen, detta med tanke på företagens framtida kommersiella relationer med Kina. Interneringarna har drabbat flera svenska företag. PI känner till att ASEA är ett av dessa företag.

Polsk kontrollant i Vietnam: "Rapporterna skrivs i Warszawa"

En av våra sagesmän sammanträffade med en polsk kontrollant av vapenvilan i Vietnam. De polska och tjeckiska kontrollanterna har konsekvent vägrat att skriva under rapporter som ens antyder att FNL/Viet Cong och Nordvietnam skulle bryta vapenvilan. Den desillusionerade polacken hade dock i Vietnam fått den bestående uppfattningen att det var kommunisterna som konsekvent saboterade vapenvilan. Då vår sagesmän frågade varför han inte skrev detta i rapporterna svarade polacken: "I rapporterna? Det går ju inte. Rapporterna skrivs inte i Vietnam. Rapporterna skrivs i Warszawa."

Kommunister hittar lucka i vapenlagarna - tillverkar och exporterar krigsmateriel i Sverige

De Förenade FNL-grupperna har hittat en lucka i de svenska vapenlagarna och börjat med egen krigsmaterielproduktion i Sverige. Tills vidare exporterar man minsökare till Nordvietnam. I förordningen om förbud mot export av krigsmateriel utan regeringens tillstånd förtecknas en rad militära produkter, inklusive förhållandevis oskyldiga produkter som hjälmar och avståndsinstrument. Men minsökare är inte upptagna i förteckningen. Vilket nu alltså utnyttjas av FNL-grupperna.

Gotlandsfärjan Hansa sänktes av ryssarna?

Under andra världskriget sänktes den svenska gotlandsfärjan Hansa av en okänd u-båt. Många av passagerarna gick till botten med fartyget. En särskild undersökningskommission tillsattes för att klarlägga orsaken till katastrofen. Kommissionen ansåg i sin slutrapport att Hansa sänktes av torpeder från en tysk u-båt. Enligt vad PI nu erfar via en av ledamöterna i den grupp som utförde den tekniska undersökningen talade allt för att det var fråga om en torped från en rysk u-båt. Politiska skäl gjorde emellertid att man i slutrapporten måste lägga skulden på tyskarna.

Den svenska regeringens politik under andra världskriget innebar ju i stort sett att man stödde tyskarna fram till slaget vid Stalingrad, och att man därefter gick över till att stöda de allierade. Sänkningen av Hansa skedde efter slaget vid Stalingrad.

Det kan tilläggas att motivet för sänkningen är lika oförklarligt oavsett om det var tyskar eller ryssar som svarade för anfallet mot färjan.

Vad händer på Svenska Dagbladet?

Svenska Dagbladets utlandsrapportering upphör inte att förvåna de utrikespolitiskt inriktade. Den internationella nyhetsbevakningen sköts i stor utsträckning av The New York Times, i hela USA känt som det mest vänsterinriktade nyhetsmediet av alla större nyhetsmedia i landet. En av SvD:s två USA-korrespondenter är Viveka Vogel, som under sommaren 1974 förorsakade "lyssnarstorm" genom sitt vänsterextremistiska "nellan-snack" i programmet "Sommar". SvD:s tidigare utrikeschef Einar von Bredow, som numera övergått till TV, är känd som "Röde Baronen", på grund av sina kommunistiska sympatier. Dessa var kända och öppna långt innan von Bredow kom till Svenska Dagbladet. SvD:s nuvarande utrikeschef Bo Kage Carlsson uppges vara vpk-sympatisör. Carlsson skrev häromåret en FNL-vänlig bok om Indokina. Vid ett besök häromåret på SvD:s centralredaktion kunde en av PI:s sagesmän konstatera att den "glasbur" (ungefär av samma modell som ett förmanskontor på en fabrik) som i ett hörn av centralredaktionen utgjorde utrikesredaktionen var glasväggarna helt täckta med FNL-affischer om demonstrationer, insamlingar och kamp mot "imperialismen". Den uppmärksamma läsaren som har kunnat jämföra innehållet i SvD:s Indokina-material med innehållet i internationellt kända tidningar som Daily Telegraph, Frankfurter Allgemeine eller The Economist har naturligtvis förstått hur landet ligger. Men SvD:s stora publik som inte kontrolläser uppgifterna i utländsk press får helt naturligt en skev uppfattning i Indokina-frågan. Det kan tilläggas att en sociologisk undersökning häromåret visade att 40% av SvD-journalisterna och 60% av EM-journalisterna var socialister.